

Witte nog

EEN WITTE KERST door **Godfried Bomans**

Witte nog ...?

*Kerst in De Huiskamer samen
met zegraagdedaan en haar gasterouwen
Op zondag 17 december vanaf 11 uur
in De Huiskamer van zegraagdedaan Leende
Dorpstraat 67 in Leende*

*U bent welkom.
Hier kunt u luisteren naar een verhaal en
een gedicht, kerstmuziek met harpmuziek en meer.
En breng een bezedje aan onze kerstmarkt*

Er was eens een man die het kerstfeest grondig wilde vieren.

Hij haalde een laddertje uit de schuur en spande langs het plafond de rode papieren slingers die daarvoor garant zijn. Aan de lamp hing hij een van die rode bellen, die opgevouwen weinig lijken, maar naderhand nog aardig meevallen. Toen dekte hij de tafel.

Witte nog

Hij had hiervoor urenlang over drie winkels verdeeld in de rij gestaan, maar het zag er dan ook goed uit. Naast elk bord stak hij ten slotte een kaarsje aan, waarvan je er tien in een doos koopt, en klapte in zijn handen. Dit was het teken om binnen te komen. Zijn vrouw en kinderen, die al die tijd in de keuken elkaar met een verlegen glimlach hadden aangekeken, kwamen bedremmeld binnen.

“Nee maar,” zeiden ze, “dat had je niet moeten doen.” Maar omdat hij het toch gedaan had gingen ze blij zitten en keken elkaar warm aan.

“En nu gaan we niet alleen smullen,” zei de man, “we moeten ook beseffen wat er nu eigenlijk gebeurd is.” En hij las voor hoe Maria en Jozef alle herbergen aflieden, maar nergens was er plaats. Maar het kind werd ten slotte

Witte nog

toch geboren, zij het in een stal. En toen begonnen ze te eten, want nu mocht het, al was er dan veel ellende in de wereld. “Kijk,” zei de man “dat is nu Kerst vieren en zo hoort het eigenlijk.” En daarin had hij gelijk. En zij verwonderden zich over de hardvochtigheid van al die herbergiers, maar het was ook tweeduizend jaar geleden moet je denken, zo iets kwam nu niet meer voor. En op dat ogenblik werd er gebeld. De man legde de banketstaaf die hij juist aan de mond bracht, verstoord weer op zijn bord.

“Dat is nu vervelend,” zei hij, “er is ook altijd wat.” Hij knoopte zijn servet los, sloeg de kruimels van zijn knie en slofte naar de voordeur.

Er stond een man op de stoep met een baard en heldere, lichte ogen. Hij vroeg of hij hier ook schuilen mocht, want het sneeuwde zo. Het was namelijk een witte Kerst, dat heb ik nog vergeten te zeggen, hoe kan ik zo dom zijn. De beide mannen keken elkaar een ogenblik zwij-

Witte nog

gend aan en toen werd de een door een grote drift bevangen. "Uitgerekend op Kerstmis," zei hij, "zijn er geen andere avonden." En hij sloeg de deur hard achter zich dicht. Maar terug in de kamer kwam er een vreemd gevoel over hem en de tulband smaakte hem niet. "Ik ga nog eens even kijken," zei hij, "er is iets gebeurd, maar ik weet niet wat."

Hij liep terug naar de stoep en keek in de warrelende sneeuw. Daar zag hij de man nog juist om de hoek verdwijnen, met een jonge vrouw naast zich, die zwanger was.

Hij holde naar de hoek en tuurde de straat af, maar er was niemand meer te zien. Die twee leken wel in de sneeuw te zijn opgelost. Want het was, zoals gezegd, een witte Kerst.

Toen hij weer in de kamer kwam zag hij bleek en er stonden tranen in zijn ogen. "Zeg maar even niets," zei hij, "die wind is wat schraal, het gaat wel weer over." En dat was ook zo, men moet zich over

Witte nog

die dingen kunnen heen zetten. Het werd nog een heel prettig Kerstfeest, het was in jaren niet zo echt geweest. Het bleef sneeuwen, de hele nacht door en zelfs het kind werd opnieuw in een schuur geboren.

Witte nog

KERSTGEDICHT IN DIALECT

Beij ôs vruuger teejge de kerst, kwaam der veul beij keejke.

Den kerstboom wier toen ân geteujgd, war alles vur moes weejke.

Den kerststal meej zô'n lèmpke der in, dè hà ozze vadder ooit eujt gezaogd.

Eujt triplex plaot, ge wit dè wal, en dè waar heul geslaogd.

Mar ut miste spraok me ân, dè kerstkleejd daor up toffel.

Un kleejd meej zonne sgonne raand, meej ginne inne raffel.

Un rooi kaars meej vlam en al, meej wâ hulst en ôk nog wâ besse.

En kerst rozen meej wâ denne gruun, dè hà mun intresse.

Ut urste jaor van ozze traauw, liejp ik is uvver de mèrt.

Wâ ik daor zag ligge in un kraom, dè waar de moeite werd.

Ut kerstkleejd van ôs thuus, en de pries viel nie teejge.

Mèr wâ doede in zô'n geval, der waar veul ân geleejge.

Witte nog

Ik heb ut mar gekóócht, up goei geluk geleujf ik.

En die van ôs straks daor thuus, zô ut bleejve beij gegrinnik?

Heul echt sgon dè vóond ze ut nie, dè zaag ik ân heul der gezícht.

Mèr um meij un plezier te doe waar ze toch gezwícht.

Urste kerstdag niks te zie... zô ze ut vergèète zéén?

Effe waachte, mèrrege dan, un paan meej kneejnt.

En ja heur.. ge geleujft ut nie..twidde kerstdag moest us zie.

Ut laag up toffel in de kammer in ne ommezie.

Der waare rooij linte up geleej in zô'n vierkaant.

Ut goej servies eujt de kast gehald vur al dè proviaand.

Echt waar, echt un lekker maol.

Dè waar ut zeker weejte.

En of ge ut naauw geleujft of nie.

Nog nooit zô goe gegeejte.

Jos Naaikens (oorspronkelijk Tilburgs dialect)

Witte nog

KERSTMIS EN KABOUTERS

Er zijn van die mensen die beweren , dat wij wat van kabouters kunnen leren.

Mits ze bestaan uiteraard, anders is wijze raad niets waard.

Maar neem van mij aan, dat kabouters echt bestaan.

Heel klein en goed verborgen, om voor wat evenwicht te zorgen.

In de steeds verhardende natuur, mens en dier raken er van overstuur.

En met Kerst ja, dan schreeuwen zij het uit, met hun kleine mondjes: neem een goed besluit!

Wees eens aardig, vriendelijk en gewis, dat er net als bij ons een wereld is.

Waar verdraagzaamheid en elkaar helpen, zonder egoïsme, problemen kunnen stelpen.

Wees eens zelf een kabouter en dan zul je merken,

al lijkt het een sprookje, als wij allemaal zo zijn zal het zeker werken

En komt er zonder spijt, vrede voor altijd.

Witte nog

WIJ WENSEN U
FIJNE FEESTDAGEN

team Witte nog...?